

Arrest

nr. 129 681 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J.-P. DOCQUIR en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent geboren in Swat (Khyber Pakhtunkwa, Pakistan) waar u in het dorp Totano Bandai woonde. De taliban, meer bepaald Tehrik-e-Taliban, zijn actief in uw regio. Begin 2009 bereiken ze echter een vredesakkoord met het leger waartegen ze tot dan vechten. Tijdens deze vredesperiode, in april 2009, eist de taliban u op om met hen mee te werken. U kookt en wast voor hen en leert met wapens omgaan, maar u neemt nooit deel aan gewapende acties. In mei 2009 begint het leger echter opnieuw een militaire operatie tegen de taliban en daarvan profiteert u om te ontsnappen. Het leger neemt daarop taliban-medestanders gevangen en steekt hun huizen in brand. Uw vader vindt daarom dat u zich best aangeeft bij het leger en zegt dat u door hen gedwongen werd mee te werken. U wordt door het leger negen maanden vastgehouden en ondervraagd over de taliban, vaak hardhandig. De taliban

komen echter te weten dat u door het leger vastgehouden wordt en daar informatie over hen vrijgeeft. Daarom bedreigen zij uw vader. Na negen maanden blijkt dat u onschuldig bent en wordt u door het leger vrijgelaten. Enkele dagen later is er een aanval van de taliban op het leger en daarom worden taliban-medestanders opnieuw opgespoord. Het leger komt ook weer bij u thuis langs, maar u bent op dat moment niet thuis. U gaat meteen naar uw nicht in Mingora.

Uiteindelijk verlaat u Pakistan in augustus 2010. Van Swat gaat u met een auto naar Karachi, zonder enige identiteitsdocumenten. In Karachi krijgt u een vals paspoort van de smokkelaar waarmee u met het vliegtuig naar Istanbul (Turkije) gaat. U blijft vier-vijf dagen in Istanbul en steekt dan water over met een boot waardoor u in Griekenland terechtkomt. Daar worden uw vingerafdrukken genomen door de politie, maar u dient geen asielaanvraag in. U blijft zes maanden in Athene en gaat er weg in april 2011. U verstopt zich in de container van een vrachtwagen die met de boot naar Italië gaat. U blijft maar één nacht in Italië en gaat dan met de trein verder naar Frankrijk. Van daar gaat u met de auto verder naar België waar u op 27 april 2011 aankomt en de volgende dag asiel aanvraagt.

Tijdens uw verblijf in België verneemt u dat het leger nog een aantal keer bij u thuis in Swat is langsgekomen op zoek naar u. In België treedt u op 16 januari 2014 in het huwelijk met de Belgische Fiona Marit, die ondertussen zwanger is.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een uittreksel uit het Belgische huwelijksregister van de stad Charleroi en een kopie van een zwangerschapsattest van uw vrouw.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer naar Pakistan problemen vreest met zowel de taliban als de autoriteiten – u verklaart immers gedwongen gerekruteerd te zijn door de taliban en daardoor maandenlang door het leger zijn vastgehouden (CGVS p. 9 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen stoken uw verklaringen over uw gedwongen inlijving bij de Taliban niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. U verklaart meermaals dat de taliban één persoon per familie rekruteerden en dat ze u dwongen om met hen mee te werken; u zou dat in totaal ongeveer één maand (25 à 30 dagen) gedaan hebben vanaf ergens in april 2009, meer bepaald met het helpen koken en wassen. U werd ook geleerd hoe u met pistolen en geweren moest omgaan (CGVS p. 9, p. 11 & p. 13). Uit de toegevoegde informatie blijkt echter dat militante groepen, zoals de Tehrik-e-Taliban die u vermeldt, een goede toegang hebben tot vrijwillige rekruten en dat directe inlijving (met dwang en/of geweld) geen deel uitmaakt van hun strategie. Bijgevolg hebben hun rekruteringsinspanningen een onopvallend karakter en kunnen ze het zich veroorloven enkel de meest overtuigde en meest geschikte kandidaten te mobiliseren. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen dat u door de taliban gedwongen zou zijn zich bij hen aan te sluiten hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u het niet eens was met de taliban wat betreft de invoering van de sharia en hoewel uw familie/vader al een paar keer had geweigerd u af te staan aan de taliban – daarop zouden ze u dan uiteindelijk letterlijk vastgenomen hebben en u met geweld meegenomen hebben naar hun centrum in Galoch (CGVS p. 11). Op deze manier wordt uw (gedwongen) verblijf bij de taliban op fundamentele wijze ondermijnd en kunnen aldus ernstige vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van de problemen die u na uw gedwongen inlijving zowel met uw autoriteiten als met de Taliban zou gekend hebben.

Daarnaast legt u onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af wat betreft het tijdsverloop van de feiten die u beschrijft.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op 4 april 2009 nog uw identiteitskaart ging ophalen (CGVS p. 4 + document 1) en dat u diezelfde maand nog gedwongen werd meegenomen door de taliban ('waarschijnlijk vierde maand van april', CGVS p. 9 & p. 11). U werd ongeveer een maand bij de taliban gehouden, maar kan dan ontsnappen in mei, de dag nadat het leger opnieuw zijn offensief begon tegen de taliban (CGVS p. 9-10) – uit de toegevoegde informatie blijkt dat dat midden mei 2009 was. De dag na uw ontsnapping brengt uw vader u dan naar het leger om te melden dat u ongewild bij de taliban was gehouden – u zal in totaal negen maanden vastgehouden worden door het leger (i.c. tot ongeveer midden februari 2010); volgens u lieten ze u vrij op het Offerfeest (CGVS p. 9, p. 12-13). Ongeveer tien dagen na uw vrijlating door het leger, komen ze echter opnieuw bij u thuis langs; u bent dan niet thuis maar gaat onmiddellijk naar uw nicht om van daar 's anderendaags naar Karachi te vertrekken (i.c. eind februari 2010) waar u ongeveer tien dagen bleef (CGVS p. 14). Deze verklaringen stoken echter niet met informatie waarover het CGVS beschikt en met andere verklaringen die u aflegt. Zo blijkt dat het Offerfeest in 2009 plaatsvond op 26-27 november 2009, wat niet te rijmen valt met uw verklaringen dat u vanaf mei 2009 negen maanden zou zijn vastgehouden 'tot het Offerfeest', dat u

impliciet verkeerdelijk situeert in februari 2010. Het klopt ook niet dat u eind februari 2010 naar Karachi zou vertrokken zijn terwijl u daarvoor al had verklaard dat u pas in augustus 2010 uit Swat was vertrokken (CGVS p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u hierover een nog andere versie afgelegd door te verklaren dat u op 10 oktober 2010 uit Pakistan vertrok (verklaring DVZ 12.05.2011 vraag 35). In deze context dient ook gewezen te worden op het feit dat u de militaire operatie die in mei 2009 begon (en waardoor u erin geslaagd zou zijn te ontsnappen van de taliban) benoemt als 'Rah-e-Nijat' (CGVS p. 12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat deze operatie Rah-e-Nijat op 19 juni 2009 begon en duurde tot 12 december 2009 (de periode waarin u naar eigen zeggen al werd vastgehouden door het leger). De door u aangeduide militaire operatie van mei 2009 had de naam Rah-e-Rast en duurde van 16 mei 2009 tot 15 juli 2009, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie. Welnu, deze door u vermelde tijdsindeling in verband met uw problemen, is dermate incoherent en onlogisch dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan de feiten die u dan zou meegemaakt hebben.

Een ander element dat weinig bijdraagt aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zijn een aantal opvallende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vader u de dag na uw ontsnapping van bij de taliban eigenhandig ging overleveren aan het leger in hun kamp in uw regio (hij vergezelde u er naartoe) en dat u werd vrijgelaten bij het Offerfeest (CGVS p. 13). Op de DVZ echter had u verklaard dat het leger u thuis is komen ophalen en u zo hebben aangehouden; u zou dan zijn vrijgelaten op het Suikerfeest (i.c. 19-20 september 2009; wat dus verschilt van het Offerfeest, zie boven) (CGVS vragenlijst 12.05.2011 p. 3 vraag 3.5). Als u effectief zou zijn aangehouden door het leger en door hen maandenlang zou zijn vastgehouden, kan van u toch verwacht worden dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen aflegt. Dit is hier absoluut niet het geval.

Een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid betreft de vaststelling dat uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten en uw reisroute evenmin geloofwaardig voorkomen. Zo verklaart u ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat u in Pakistan een identiteitskaart en een internationaal paspoort had (verkregen in april 2009); van uw identiteitskaart legt u enkel een kopie neer (document 1) en verklaart u aanvankelijk dat u het in Swat verloren bent, om meteen daarna te zeggen dat u het in Karachi verloor. In verband met uw reisroute verklaart u dan dat u uw identiteitsdocumenten bij zich had toen u in augustus 2010 van Swat naar Karachi ging maar daar zowel uw identiteitskaart als uw paspoort verloor (CGVS p. 4-5). Later legt u hierover echter flagrant tegenstrijdige verklaringen af door te zeggen dat u van Mingora naar Karachi ging zonder dat u uw identiteitsdocumenten bijhad; die kreeg u dan later in Karachi van een buschauffeur aan wie uw vader de documenten had gegeven. Als u hiermee geconfronteerd wordt, herhaalt u dat u uw documenten onderweg niet had maar ze ontving nadat u in Karachi was toegekomen (CGVS p. 14-15) – het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige versies is echter maar een povere verklaring van deze tegenstrijdigheid. U verklaart dat u Karachi verliet met een vliegtuig dat naar Istanbul (Turkije) vloog; daarvoor kreeg u van een smokkelaar een vals Pakistaans paspoort op een andere naam dan de uwe. Welke die naam was, of welke geboortedatum en -plaats daarin stonden, weet u niet (CGVS p. 5). U bleef naar eigen zeggen een vijftal dagen in Turkije en stak dan water over met een boot waardoor u in Griekenland aankwam. U bleef zes maanden in Griekenland, meer bepaald Athene (CGVS p. 6). Van Griekenland gaat u naar Italië door in een vrachtwagencontainer te stappen en zo met een boot de oversteek op zee te maken. Waar u in de container stapte of van waar de boot vertrok, weet u echter niet. U verklaart later in Italië uit de vrachtwagen gestapt te zijn, er één dag gebleven te zijn en dan een trein genomen te hebben; waar u met die trein vertrok of waar u toekwam, weet u niet. Met een auto zou u van Italië ook door Frankrijk gepasseerd zijn op weg naar België – u weet evenwel geen enkele stad of gemeente te noemen die u doorkruiste (CGVS p. 7-8). Welnu, aangezien een dergelijke clandestiene vlucht uit uw land een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, gezien de scherpe identiteitscontroles op internationale luchthavens, valt het op dat u dergelijke incoherente en inconsistente verklaringen aflegt over de door u aangehaalde reismodaliteiten en het gebruik van een vals paspoort. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat elk stavingsstuk van de door u aangehaalde reisroute ontbreekt, zoals bijvoorbeeld vliegtuig- en treintickets en/of uw maandenlange verblijf in Griekenland waar nochtans uw vingerafdrucken bij aankomst werden genomen en waar u van de politie een document kreeg (CGVS p. 7). De hierboven opgesomde inconsistente vaststellingen inzake uw reisroute maken nogmaals dat u in dit verband niet overtuigt en doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en wijst er mogelijkerwijze op dat u onderweg andere reisdocumenten gebruikte dan u verklaarde (meer bepaald een eigen Pakistaans paspoort) – in tegenstelling tot uw verklaringen als zou u uw identiteitsdocumenten in Karachi verloren zijn – om zo doelbewust daarin vervatte informatie aangaande uw reisroute/reismodaliteiten, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvonden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazara-minderheid in Quetta geïsoleerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en PkK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent en die naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent (CGVS p. 11 + CGVS verklaring 12.05.2011 vraag 8). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en van de manifeste vergissing in appreciatie.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat de Pakistaanse autoriteiten hem, nadat hij met de taliban had samengewerkt, thuis kwamen ophalen en aanhielden. Tijdens het Suikerfeest werd verzoeker opnieuw vrijgelaten (stuk 14, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn vader hem na zijn ontsnapping bij de taliban meenam naar het legerkamp van de autoriteiten en aangaf. Bovendien stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij werd vrijgelaten de dag voor het Offerfeest (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Uit de informatie die werd toegevoegd in het administratief dossier blijkt wel degelijk dat dit twee verschillende feestdagen zijn. Het Offerfeest vond in 2009 immers plaats op 26 en 27 november, terwijl het Suikerfeest plaatsvond op 19 en 20 september. Overigens stelt de Raad vast dat deze data niet stroken met het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker verklaart immers dat hij op 4 april 2009 zijn identiteitskaart zelf ging halen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Diezelfde maand nog zou verzoeker gedwongen zijn meegenomen door de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 11). Tijdens de legeroperatie tegen de taliban in mei kon verzoeker echter ontsnappen, waarna hij de volgende dag door zijn vader aan de Pakistaanse autoriteiten werd overgeleverd. Vervolgens werd verzoeker negen maand vastgehouden door de Pakistaanse autoriteiten, waarna hij de dag voor het Offerfeest werd vrijgelaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 12, 13). Dit zou echter betekenen dat het Offerfeest in februari 2010 viel. Hierboven werd echter reeds opgemerkt dat dit feest in 2009 plaatsvond op 27 november. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt overigens dat het Offerfeest in 2010 plaatsvond op 16 november. Dit valt bijgevolg geenszins te rijmen met de verklaringen van verzoeker. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij tien dagen na zijn vrijlating op het Offerfeest naar Karachi ging en daar ook tien dagen verbleef alvorens het land te verlaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 14). Ook dit zou bijgevolg plaatsgevonden hebben in februari 2010. Verzoeker verklaarde echter aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij in augustus 2010 uit Swat vertrok (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dan weer dat hij in oktober 2010 uit Pakistan vertrok (stuk 15, verklaring, vraag 35). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de militaire operatie in mei 2009, waardoor hij van de taliban kon ontsnappen, benoemt als 'Rah-e-Nijat' (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat deze militaire operatie plaatsvond van 29 juni tot 12 december 2009. De operatie die plaatsvond van 16 mei tot 15 juli 2009 heette daarentegen 'Rah-e-Rast'.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij zijn identiteitskaart en paspoort verloor in Swat. Vervolgens stelt verzoeker echter dat hij deze verloor in Karachi (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker bevestigt echter dat hij zijn identiteitsdocumenten bij zich had toen hij van Swat naar Karachi ging (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Even later tijdens het gehoor stelt verzoeker daarentegen dat hij zich in Mingora bevond en van daaruit naar Karachi ging zonder zijn identiteitsdocumenten. De vader van verzoeker zou deze vervolgens aan een buschauffeur hebben meegegeven die ze naar Karachi bracht (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen en stelt hij dat hij zijn documenten ontving toen hij in Karachi was (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Verder blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent zijn reis en de documenten die hij hiervoor gebruikte. Zo weet hij niet welke naam, geboortedatum en geboorteplaats in het valse paspoort stonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Waar de boot van Griekenland naar Italië vertrok weet verzoeker evenmin, noch waar hij in Italië toekwam of de trein nam. Hoewel hij met de auto van Italië naar België verder reisde, kan verzoeker voorts geen enkele stad of dorp opnoemen die hij onderweg passeerde (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8). Verzoeker zou ook

geen praktische afspraken gemaakt hebben met de smokkelaar voor het geval zij gecontroleerd zouden worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). De Raad stelt dan ook vast dat de verklaringen omtrent de reisroute niet aannemelijk zijn. Dit ondermijnt ernstig de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landinfo “Topical Note” “Pakistan: Security-related issues in Khyber Pakhtunkhwa (KPK) and the Federally Administered Tribal Areas (FATA) van 8 november 2013; COI Focus “Pakistan” “Actuele veiligheidssituatie” van 18 februari 2014 en COI Focus “Pakistan” “Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht” van 26 november 2013). Uit deze objectieve informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Bovendien spreekt verzoeker Pashtou en Urdu en is zijn vader een landeigenaar met fruitgaarden en veel geld (stuk 5, gehoorverslag, p. 7; stuk 15, verklaring, vraag 8). Verzoeker brengt daarnaast geen elementen aan die erop wijzen dat hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF